Gods eeuwige verkiezing

Psalm 139: 9
Psalm 33: 6
Psalm 27: 3, 7
Psalm 106: 3
Psalm 73: 12

Lezen: Ezechiël 20: 33-38

Dordtse Leerregels Hoofdstuk 1, paragraaf 6 en 7

Lieve gemeente, wij hebben een gedeelte gelezen uit Ezechiël 20, en in het 37e vers vinden wij een hele rijke belofte. Een belofte die gold voor Israël, toen het in de ballingschap terechtgekomen was door eigen schuld. Het was een belofte die sprak van de verlossing die de Heere op Zijn tijd zou gaan schenken. Hoe zal de Heere dan Zijn volk weer verlossen uit de ballingschap? Dat lezen we in vers 37 van Ezechiël 20: *En Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder de band des verbonds*.

Deze belofte roept een beeld op, jongens en meisjes. Een beeld van een veehouder, oftewel het beeld van een herder. Elke herder onder Israël had een roede, en daarbij moet je denken aan een herdersstaf. Je hebt misschien weleens een tekening of een plaatje gezien van zo'n herdersstaf: een lange staf met een kromming bovenaan, die de herder in zijn hand hield. Er waren verschillende functies van zo'n herdersstaf, van zo'n roede. Een van die functies komt hier in deze belofte heel duidelijk naar voren, namelijk: deze roede werd ook gebruikt om de schapen te tellen. Want in de wetten van Mozes stond geschreven dat alle veehouders en herders het tiende deel van hun kudde, van hun vee, aan de Heere moesten geven, elk jaar. Daarvoor gingen de Levieten eropuit om naar al die veehouders te gaan om die tienden te tellen.

Wat deed zo'n Leviet dan? Dan ging hij bij de deur van de stal staan, vroeg de staf van de herder en hield die boven het poortje van de stal, boven de deur van de stal. Vervolgens lieten ze schaap voor schaap onder die roede, onder die stok, doorgaan en telden ze. Bij elke tiende, twintigste, dertigste schaap kreeg dat schaap een teken, een merkteken, met een soort verf, denk ik. Zo wist de boer precies: al die tiende schapen moeten allemaal aan de Heere gegeven worden.

Met dit beeld mag Ezechiël de ballingen wijzen op de verlossing die zal komen voor het volk uit de ballingschap. Nee, ze zullen niet allemaal terugkeren, maar een rest, een heilige rest, zal terugkeren. Het is het overblijfsel, zo vinden we regelmatig in de profetieën, van Gods verkiezing. En zoals die Leviet ze moest tellen, zo laat de Heere, met eerbied gesproken, Zijn uitverkoren Kerk onder Zijn roede doorgaan om ze te brengen onder de band van Zijn verbond. Waarom kwam een deel terug? Het waren met name de nakomelingen van Juda, omdat onder die rest, in dat overblijfsel, Christus aanwezig was.

Gemeente, zo heeft er van eeuwigheid een zeer groot wonder plaatsgevonden, wat degenen die zalig worden nooit kunnen kleinkrijgen. God heeft zondaren, jawel, zondaren, verkoren tot zaligheid. Van dat wonder spreken de paragrafen 6 en 7 van hoofdstuk 1 van de Dordtse Leerregels. Ze vormen de basis van de prediking vanmiddag. We schrijven als thema boven de prediking:

Gods eeuwige verkiezing.

We letten op drie gedachten:

1. Een verkiezing in Christus.
2. Een verkiezing naar Zijn vrijmacht.
3. Een verkiezing tot het ware geloof.

1. Een verkiezing in Christus

We hebben de vorige keren stilgestaan bij dat grote wonder dat God de Vader Zijn Zoon gezonden heeft uit de hemel naar deze aarde, tot behoud van verloren zondaren. Daartoe moest de Heere Jezus Christus de menselijke natuur aannemen om zo die lijdensweg te gaan naar het kruis van Golgotha. Hij moest Zijn leven geven naar Gods recht. Hij moest Zijn bloed gaan geven. Hij moest aan Gods recht voldoen om in deze weg zondaren voor eeuwig te kunnen behouden. Hoe gewillig, gemeente, hoe gewillig is de Heere Jezus niet geweest om deze weg te gaan. Wat kwam daarin Zijn liefde openbaar tot zondaren! Maar tegelijkertijd sprak dat ook van de liefde van de Vader tot zondaren.

Want God de Vader heeft niet alleen Zijn Zoon gezonden naar deze aarde, zo hebben wij gehoord, maar Hij zond ook verkondigers van de zeer blijde boodschap aangaande Christus, de Gekruisigde, opdat zondaren door de dienst van die verkondigers tot bekering en geloof gebracht zouden worden. Wat een wonder is dat! Nog steeds doet Hij dat. Hij zendt Zijn knechten uit op deze wereld met de prediking van Zijn Woord.

Maar wat blijkt dan? Niet alle hoorders van dat evangelie geloven ook dat evangelie. Nee, dat ligt niet aan God, maar dat ligt aan de mens zelf. Dat komt door die diepe val in het paradijs. De mens kan niet geloven en ten diepste wil de mens niet geloven. Een mens kan zich niet bekeren, maar ten diepste wil hij zich ook niet bekeren. Zo erg is de doodstaat van een diepgevallen zondaar. En dat terwijl er gepredikt wordt van een gekruisigde Christus.

Dan ga ik u vragen, terugdenkend aan de laatste keer dat we over de Dordtse Leerregels hebben gepreekt: wat heb je nou met die ernstige prediking gedaan? Hoe ben je nou in de eenzaamheid overgebleven met dat ernstige woord? Als je moet zeggen: ja, dat woord, de prediking van die gekruisigde Christus, heeft werkelijk nog niets uitgewerkt in mijn leven en nog steeds heb ik dat in ongeloof verworpen. Is het nog zo? Is er helemaal niemand hier die ermee in de ellende, in de nood terechtgekomen is? Dat je heel je leven Hem verworpen hebt in ongeloof? Wat erg is dat. Wat Godonterend is dat. En het verschrikkelijke is: zolang je zo voortleeft, blijft die ontzaglijke toorn Gods op je rusten.

Of is het anders geworden? Want dat kan. Er zullen zondaren komen die het evangelie wel gaan aannemen. Er zullen zondaren komen die de Zaligmaker Jezus met een waarachtig en levend geloof wel zullen omhelzen. Hoe komt dat? Hoe komt het toch dat er zulke mensen zullen zijn en komen? Ligt dat aan die mensen zelf? Absoluut niet. O jawel, dat geloven de remonstranten wel. Die menen dat er in de mens nog een zekere wil is om te geloven, maar nee gemeente, zo is het niet. Elk mens is, zo zegt het Woord van God, werkelijk dood in de zonden en de misdaden. Hij kan vanuit zichzelf werkelijk niet geloven. Maar als een zondaar gaat geloven, dan is het genade. Genade alleen. Want het zaligmakende geloof is en blijft een genadegave van God.

Kijk, en met die genade van dat zaligmakende geloof zullen sommigen in de tijd dat ze op aarde zijn, begiftigd worden. Zo begint paragraaf 6. En er zal een zekere menigte van mensen het ware geloof ontvangen. Zo lezen wij in paragraaf 7. Nee, niet alle mensen, maar een zekere menigte mensen. Hoe komt dat? Heel eenvoudig. Dat heeft God besloten. Dat is het. Dat was Gods voornemen van eeuwigheid. Luister maar: *Dat God sommigen in de tijd met het geloof begiftigt,*

en sommigen niet begiftigt, komt voort van Zijn eeuwig besluit. Want al Zijn werken zijn Hem van eeuwigheid bekend, en Hij werkt alle dingen naar de raad van Zijn wil.

Laten we een ogenblik stilstaan bij dat voornemen van God, dat eeuwige besluit om verloren zondaren zalig te maken. Want dat is een groot wonder. Dat is zo'n rijke troost. God, gemeente, Die we zo vertoornd hebben met onze zonden, die God heeft van eeuwigheid voorgenomen om verloren zondaren tot de zaligheid in Christus te verkiezen. En dat is heel bijbels. Ik zou heel veel plaatsen kunnen noemen vanmiddag. Ik hou het bij één, om maar dicht bij deze paragrafen te blijven. Efeze 1 vers 11: *Daar schrijft Paulus over Gods kinderen, die tevoren verordineerd waren naar het voornemen van Degene Die alle dingen werkt naar Zijn raad en naar Zijn wil*.

Nu gaan we eens een streepje zetten onder het hele bijzondere woord 'voornemen'. Dat is zo'n mooi woord. Het betekent, en ik blijf even bij het Nieuwe Testament, want daar komt dit woord uit Efeze natuurlijk vandaan, vanuit het Grieks: iets zichtbaar voor zich neerleggen. Dus ik kan dit psalmboek zichtbaar voor mij voorleggen. Dat betekent voornemen. Iets tentoonstellen, zoals ik ernaar kan kijken. En weet u, in het Nieuwe Testament heeft het woordje 'voornemen', niet als werkwoord maar als zelfstandig naamwoord, nog een andere vertaling. Weet u welk woord? Je zou het misschien niet verwachten, maar het is het woordje 'toonbroden'. Die elke sabbat in het Heilige werden neergelegd op die tafel der toonbroden. Dan werden de oude broden weggehaald en vers brood werd daar neergelegd, elke sabbat. En daarin ligt een hele diepe betekenis.

Zoals heel nauwkeurig de toonbroden geteld werden, want het waren er twaalf, geen elf, geen dertien, altijd twaalf. En zoals die broden heel nauwkeurig op die tafel werden neergelegd, zo heeft God heel nauwkeurig al Zijn kinderen voor Zijn aangezicht gesteld om hen te tellen, om hen te verkiezen tot zaligheid. En Hij weet precies wie dat zijn. Hij weet precies hoeveel mensen dat zijn. Een schare die niemand kan tellen. Het zijn er zoveel als de sterren aan de hemel. Het zijn er zoveel als het zand aan de oever van de zee. En Hij kent ze allemaal één voor één bij name.

Moet je dat eens op je in laten werken. Dan zie je in gedachten die tafel der toonbroden. Daar zie je de dienstdoende priester het Heilige binnengaan. En heel zorgvuldig legt hij ze één voor één neer, die twaalf toonbroden. En het is een afschaduwing, zo zegt Paulus in Hebreeën, van het hemelse. Daar is die grote God Die al Zijn toonbroodjes voor Zich gesteld heeft tot zaligheid. Dat was het eeuwige voornemen van God. Dat was een onveranderlijk besluit. Is dat geen wonder? Waar heel de wereld gevallen is in de zonde, waar heel de wereld verdoemelijk is voor God, waar alle mensen de dood hebben verdiend, heeft God van eeuwigheid een ontelbare schare geteld en voor Zich gesteld als de toonbroden om ze eeuwig zalig te maken.

Waarom? Waarom? O God, waarom hebt U dat gedaan? Ik laat het Hem zelf maar zeggen, deze middag: *Is niet Efraïm Mij een dierbare Zoon. Is hij Mij niet een troetelkind? Want sinds Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstig aan hem. Daarom rommelt Mijn ingewand over hem. Ik zal Mij zijner zekerlijk ontfermen, spreekt de HEERE. Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid*.

Gemeente, in de verkiezing van eeuwigheid schittert Gods barmhartigheid. Daar schittert Zijn goedertierenheid. Daar komt Zijn liefde zo heerlijk openbaar. En dat wordt nog troostvoller als we een ogenblik bedenken dat diezelfde God ook heilig en rechtvaardig is en Die nooit afstand zal doen van Zijn Woord en van Zijn waarheid. Want God wist alle dingen, waren alle dingen van eeuwigheid bekend. Hij wist het wel: Als Ik straks die prachtige schepping gemaakt heb en als Ik straks op de zesde dag dat mensenpaar geschapen heb, waarvan Ik zal zeggen: *en ziet, dat is zeer goed*, zullen ze toch vallen in de zonde. En al die mensen die Ik van eeuwigheid liefgehad heb, komen met het ganse menselijk geslacht in een diepe ellende en verlorenheid terecht.

Hij wist het: Degenen die Ik zal zalig maken, worden in zonden ontvangen en geboren. En Hij wist het: Als ze zo geboren worden en ze groeien op, doen ze niets anders dan schuld met schuld vermeerderen. En waar Zijn liefde, Zijn barmhartigheid en Zijn goedertierenheid niets anders wilden dan al die mensen die Hij van eeuwigheid verkoren heeft behouden, moesten wel hun zonden gestraft worden. Omdat Hij rechtvaardig is, omdat Hij ook heilig is, voor die schuld moet betaald worden. En naar Zijn Woord moest ook Zijn Kerk de dood sterven.

Wilde er dan toch sprake zijn van verlossing, van vergeving, van verzoening, dan kan het alleen in een weg van recht. Dat wil zeggen: in een weg van bloedstorting. Maar wie zal dat gaan doen? Kijk, ik bedoel het heel eerbiedig, daar heeft God de Vader van eeuwigheid al lang over nagedacht. God heeft raad gehouden. Wat betekent dat? Jongens en meisjes, jullie weten wel: elk dorp en elke stad kent een gemeenteraad. En elke kerkelijke gemeente kent een kerkenraad. En op bepaalde tijden komen de mensen van zo'n raad bij elkaar om te vergaderen. Je zou het zo kunnen zeggen: dat vergaderen kun je ook uitleggen als raad houden. Daarom heette het gemeentehuis vroeger nog weleens het raadhuis. Daar werd vergaderd, daar werd raad gehouden met een groep mensen en daar werden besluiten genomen.

Nou, zo heeft God ook raad gehouden. De Vader met Zijn Zoon en de Heilige Geest. Ze hebben samen onderhandeld en tijdens die hemelse raadsvergadering is een besluit gevallen. Waarover? Ja, inderdaad over de wijze waarop zo'n diepgevallen zondaar toch nog zalig kan worden, in een rechte weg. Maar tegelijkertijd is in dat besluit ook duidelijk naar voren gekomen wie die mensen zijn die zalig zullen worden. Daar is ook bepaald hoeveel mensen eeuwig gezaligd zullen worden. Kijk, dat besluit is voor de schepping genomen, in de eeuwigheid. Een heerlijk besluit, een troostvol besluit, maar ook een vast besluit.

Ja, die mensen die zalig zullen worden, die zijn door God verkoren in Christus. Dat wil zeggen: Christus werd aangesteld als het Hoofd van al die mensen, zoals Adam in het Paradijs het hoofd was van het ganse menselijk geslacht. En omdat Christus aangesteld werd als Hoofd en Middelaar van al die mensen die zalig zullen worden, moest Hij wel die mensen in alles gelijk worden. En dat is ook in dat besluit uitgesproken. Christus zal mens worden en daarom werden al die mensen die zalig worden in Hem tot zaligheid verkoren. Hij zal die smartelijke weg gaan van het kruislijden, van de kruisdood.

En weet u, in heel die weg die Jezus ging, nam Hij al die gegevenen van de Vader in Zijn hart mee. Hij zal hun Middelaar zijn. Hij zal hun Borg zijn. En dat heeft Hij ook gezegd en beloofd aan Zijn Vader: Vader, Ik zal Uw welbehagen doen. Ik zal in plaats van die Kerk de straf gaan dragen en de dood ingaan en al die schuld die ze zullen maken, Vader, rekent ze Mij maar toe. En Ik zal doen wat U behaagt, opdat Mijn Kerk, Uw volk, zalig zal worden.

Kijk, dat was Gods voornemen, Gods besluit, dat onveranderlijke eeuwig besluit. En gemeente, nou moet je niet gaan redeneren. Stop daar nou toch eens mee. Daar loop je alleen maar mee vast. Al kun je dingen niet begrijpen. Maar ga nou eens bidden. Ga nou eens bidden tot zo'n genadig God. En zeg het maar heel eenvoudig. Ja, zet je verstand dan maar eens even stil. En zeg het heel kinderlijk eenvoudig: Heere, mag ik er ook bij zijn? Heere, mag ik dan zo'n toonbroodje zijn? Al was het het kleinste broodje dat er zou zijn, dat voor U is neergelegd. Nee, Heere, verdiend heb ik het niet. Want ik lig met alle mensen verloren. Maar nu heb ik gehoord in de prediking vanuit Uw Woord hoe troostvol, hoe onveranderlijk dat voornemen van U is om zondaren zalig te maken.

Heere, dan kom ik bij Uw Woord terecht. En dan sla ik Psalm 106 maar open. En ik leg mijn vinger erbij. En ik bid het de dichter maar na: *Gedenk mijner, o HEERE, naar het welbehagen tot Uw volk; bezoek ook mij met Uw heil; opdat ik aanschouwe het goede Uwer uitverkorenen*. Heere, ik sta er

voor mijn waarneming buiten. Maar ik zie het goede van Uw kinderen. Zou ik erbij mogen horen? *Opdat ook ik mij verblijde met de blijdschap van Uw volk; opdat ook ik mij beroeme met Uw erfdeel*.

Kijk, dat is de weg die de Heere wijst om op een Bijbelse wijze om te gaan met Zijn goddelijke verkiezing. En dan wordt het zo'n onuitsprekelijk wonder als de Heere dat gebed uit Psalm 106 gaat verhoren. Als je erachter mag komen dat je erbij hoort. Nee, niet alle mensen. God heeft wel een onderscheid gemaakt, waar het voor nature niet is. En dat is Gods vrijmacht. Daar willen we in de tweede gedachte eens dieper op ingaan.

2. Een verkiezing naar Zijn vrijmacht

Ja, God heeft besloten om een zekere menigte mensen zalig te maken, uit loutere genade. En die woorden, die uitdrukking 'een zekere menigte van mensen', die we in paragraaf 7 tegenkomen, laten ons heel duidelijk zien: nee, niet alle mensen dus. En in paragraaf 6 komen we het ook al tegen: *Want sommigen worden met het geloof begiftigd, en sommigen niet begiftigd. God heeft besloten dat Hij de harten der uitverkorenen, hoewel zij hard zijn, genadiglijk vermurwt en buigt om te geloven, maar degene die niet zijn verkoren, naar Zijn rechtvaardig oordeel, in hun boosheid en hardigheid laat*.

God heeft dus besloten tot een onderscheiding van mensen, waar het van nature helemaal niet is. Gemeente, ik moet het inderdaad zo zeggen, in navolging van onze Dordtse vaderen: God heeft verkoren tot zaligheid, maar ook besloten tot verwerping. Waarom? Voordat ik daar verder met u over na wil denken, wil ik eerst nog iets anders benadrukken. Als we hier verder over na gaan denken, moeten we één ding heel goed voor ogen houden: het is God, geen mens, God, Die een grote schare die niemand kan tellen verkoren heeft tot zaligheid. Het komt totaal uit Hem voort. In niet één van al die mensen die zalig worden is maar iets te vinden waarvan God zou zeggen: Ja, daarom ga ik hem zalig maken. Totaal niet.

Want alle mensen zijn van nature hetzelfde. Allemaal voortgekomen uit Adam en Eva. En als je dan paragrafen 6 en 7 nog eens goed doorleest, kom je allemaal woorden tegen die voor alle mensen van toepassing zijn, zonder onderscheid. Alle mensen zijn hard en boos. Alle mensen verkeren in een staat van verderf. Alle mensen zijn van nature verkeerd, onrein, onvast. Van alle mensen kan gezegd worden dat ze niet beter of waardiger zijn dan welk ander mens dan ook. Er wordt hier gesproken over een algemene ellende die alle mensen ten deel gevallen is door eigen schuld. En alle mensen zijn door eigen schuld in de zonde en in het verderf vervallen.

Al die woorden die wij zo vinden in de paragrafen 6 en 7 laten zien wie wij nu zijn geworden door onze diepe val in het paradijs. Het is alsof ik de echo hoor van Romeinen 3, waar Paulus zo eerlijk schreef: *En de hele wereld, niemand uitgezonderd, is voor God verdoemelijk*. En dan ga ik het u en jou maar weer vragen vanmiddag: heb je daarvoor leren buigen? Heb je dat al gezien en ontdekt? En heb je het nou ook ontdekt en geleerd dat God geen onrecht zou doen als Hij al die mensen in hun verdoemelijkheid zou laten liggen? Dat zou toch rechtvaardig zijn, gemeente?

Kijk, vanuit dat oogpunt, vanuit die werkelijkheid, moeten we over de verkiezing denken. Want wat is nu het wonder? Waar God naar Zijn recht al die mensen in de rampzaligheid zou kunnen werpen, niemand uitgezonderd, heeft Hij dat toch niet gewild. En heeft Hij in het Woord geopenbaard dat God zo groot is van goedertierenheid, dat Zijn hart zo rommelt van barmhartigheden, dat Hij nochtans zulke mensen wil zalig maken. Dat Hij uit het ganse menselijk geslacht nog zondaren wil behouden.

Daartoe heeft Hij nou van eeuwigheid een besluit genomen. En tegelijkertijd heeft Hij ook, naar Zijn onkreukbaar recht, besloten om mensen die Hij niet tot de zaligheid verkoren heeft, in hun boosheid en hardigheid te laten liggen. Of dat nou wereldse mensen zijn, of godsdienstige mensen, of dat nou farizeeërs zijn of tollenaren, naar Zijn rechtvaardig oordeel laat Hij hen liggen.

Gemeente, als onze Dordtse vaderen op dat punt komen, wat ze toch met een enkel woord zo duidelijk omschrijven, dan hoor ik de grote eerbied en het ontzag waarmee ze dit onder woorden hebben gebracht. Want ze spreken van een diepe onderscheiding der mensen. Ja, echt. Het is waar. De verkiezing en de verwerping maken een diep onderscheid tussen mensen. Zo diep dat het ons niet vergund is om daarin te komen en daarin te gaan wroeten.

Kijk, nu zijn we op een punt gekomen dat we bij wijze van spreken de schoenen van onze voeten moeten doen. Want we zijn op een heilige plaats. God heeft naar Zijn barmhartigheid Zijn volk verkoren, maar naar Zijn rechtvaardigheid zondaren verworpen. Wat doet dat met u en met jou? Hoe reageer je daar nou op?

Weet je wat helaas gebeurt? En dat hadden onze Dordtse vaderen al goed in de gaten. Dat deze heerlijke leer van de verkiezing verdraaid wordt. Door wie? Zo zeggen onze Dordtse vaderen het: door verkeerde, onreine en onvaste mensen. Verkeerde mensen, dat zijn mensen die de leugen willen vasthouden. Onreine mensen, dat zijn mensen die de zuivere weg van God, van Gods Woord niet willen bewandelen. En de onvaste mensen zijn mensen die de vastheid van Gods Woord niet kennen, niet bevindelijk kennen.

Iedereen die zo omgaat met de verkiezing en, in het verlengde daarvan, de verwerping, die gaat er op een hele verkeerde wijze mee om. De een doet het op een zorgeloze wijze en zegt: nou ja, als ik verkoren ben, dan kom ik er toch wel, en als ik niet verkoren ben, dan zal ik er nooit komen. En lijdelijk gaan ze hun weg voort naar de eeuwigheid. Een ander komt met de verontschuldiging en zegt: ja, de mens kan er toch niks aan doen. Hij moet geroepen worden, hij moet bekeerd worden, hij moet getrokken worden, ja, hij moet verkoren zijn door de Heere. En anders zal er nooit iets van komen.

Weer een ander zal het op een harde wijze doen en zegt: nou ja, wat maakt het mij dan nog uit als dat dan zo ligt? Wat moet je dan nog in de kerk doen? Als je dan toch niet verkoren bent, nou ja, dan kun je beter de wereld intrekken. Dan kun je beter naar de discotheken en de bioscopen gaan. Dan kun je beter een werelds leven leiden. Want ja, als je dan toch niet verkoren bent, dan ga je toch wel verloren. De rillingen lopen soms over je rug als je mensen zo hoort spreken.

Of we gaan heel degelijk zitten redeneren en zeggen: ja ja, het is waar dat God mensen verkoren heeft tot zaligheid. En het is ook waar dat Hij anderen laat liggen in de verlorenheid. Hij heeft dat besloten. Hij besloot om mensen te verwerpen. En dan gaan ze God verdacht maken. En dat is ook een gruwelijke zonde, hoor. Want ja, als het dan zo is dat God mensen verworpen heeft, hoe kan Hij dan komen met dat welmenend aanbod van genade? Is dat dan wel betrouwbaar? Klopt het dan wel dat God in Zijn Woord gezegd heeft: *Ik heb geen lust in den dood des goddelozen, maar daarin dat hij zich bekere en leve*? Hoe kan de Heere zo tot mij spreken, terwijl ik misschien wel verloren zou gaan omdat God mij verworpen heeft?

Zullen we het er lang mee uithouden, hè, met allemaal van zulke soort vragen en redeneringen? En herkenbaar, hoor. Want ik heb ze zelf ook in mijn hart ontdekt. Toch zou ik je wel eens een paar vragen willen stellen als je zulke vragen en redeneringen bij jezelf ontdekt. Wat wil je daar nou mee, met al je vragen en al die opmerkingen over die uitverkiezing? Wil je het misschien passend

krijgen? Wil je het misschien kloppend krijgen in je verstand? Ach, stop daarmee. Doe dat toch niet. Want dan kom je ook in die gevarenzone dat je Gods Woord gaat verdraaien.

Nee, het is niet zo dat je je verkiezing en roeping moet vastmaken. Daar roept Gods Woord niet toe op. Maar Gods Woord roept op om je roeping en daarna je verkiezing vast te maken. Het komt eerst aan op die roeping onder dat welmenend aanbod van genade. Want dat zijn de geopenbaarde dingen die de Heere aan ons geschonken heeft. En daar moeten wij werkzaam mee zijn: *Strijd om in te gaan door de enge poort*. Maar laat ons onszelf niet bezighouden met de verborgen dingen die voor de Heere zijn.

Wij zitten onder de prediking van het welmenend aanbod van genade. Wij mogen horen van een gekruisigde Christus. Daar moeten we werkzaam mee worden, met het wonder dat God wil werken in harten van zondaren, namelijk de wedergeboorte, de bekering en het geloof. Dat weten we vanuit het Woord. Maar we weten niet wie wel en wie niet uitverkoren is. En daarom hoef je daar niet werkzaam mee te zijn. Ja, je mag wel met de verkiezing zodanig werkzaam zijn dat je zegt: Heere, ik heb het gehoord dat U zondaren verkiest tot zaligheid. Mag ik erbij horen, Heere? Zo wel.

Maar laten we niet vast raken in de strikken van allerlei vragen en redeneringen hoe dat nu precies zit met de verkiezing en de verwerping. Laten we er op een juiste wijze mee omgaan. Laten we niet zijn als verkeerde, onreine en onvaste mensen. Hoe ging Paulus met zulke mensen om? Nou, dat kunnen we in de Bijbel terugvinden. Dan denk ik aan die bekende woorden die wij vinden in Romeinen 9 vers 13: *Jacob heb Ik lief gehad en Ezau heb ik gehaat*. Ja, daar kwam die diepe onderscheiding ook openbaar, weliswaar tussen twee broers. En was die diepe onderscheiding onrechtvaardigheid bij God? Zo vroeg Paulus aan de lezers van zijn Romeinenbrief. *Dat zij verre*, was zijn antwoord. Want God heeft gezegd: *Ik zal Mij ontfermen diens Ik Mij ontferm, en zal barmhartig zijn dien Ik barmhartig ben. Zo ontfermt Hij Zich dan diens Hij wil, en verhardt die Hij wil*.

Zo is God. Laten we buigen voor deze vrijmachtige God. En zeg niet: O God, als U dan toch mensen verhardt, waarom roept U mensen dan toch ter verantwoording? De mensen kunnen Uw wil toch niet wederstaan? Wat kan een mens er dan aan doen dat hij verloren gaat? Zulke vragen ontmoette Paulus ook al in de tijd dat hij leefde. En toen kwam hij met tegenvragen. En die staan in de Bijbel. En die gelden ook ons: *Maar toch, o mens, wie zijt gij, dat gij tegen God zou antwoorden? Zal ook een maaksel tot degene die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt gij mij alzo gemaakt? Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem, om uit dezelfde klomp te maken, het ene een vat ter ere, en het andere een vat ter onere?*

Zo ging Paulus om met mensen die allerlei vragen hadden en zo vastliepen met de verkiezing en verwerping. Weet u wat nodig is? En weer wil ik dat benadrukken: ga maar op je knieën. Kom met al je vragen en waar je mee vastloopt nou tot de troon van Gods genade. En ga het dan maar gewoon eenvoudig zeggen: Heere, U bent recht in al Uw weg en werk, ook in Uw besluiten van eeuwigheid. Heere, nou ga ik U iets zeggen waarvan ik de diepte niet eens versta. Maar ik wil het toch zeggen uit eerbied voor U: U zou mij moeten verwerpen. Dat zou recht zijn.

Maar Heere, nou heb ik in Uw Woord wat gelezen. En dat grijp ik aan om tot U te komen en mijn hart uit te storten, ook als het gaat om al die vragen rondom de verkiezing. Nou lees ik in Uw Woord dat U nooit tegen het huis van Jakob gezegd hebt: *Zoek Mij tevergeefs*. En omdat U dat gezegd hebt, Heere, al begrijp ik van al die dingen van de eeuwigheid niets en loop ik ermee vast, maar omdat U dat gezegd hebt: *Ik heb nooit tot het huis van Jakob gezegd: Zoek Mij tevergeefs*, kom ik tot U met deze bede: *Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen*.

En als dat gebed door Gods Geest in je hart wordt gewerkt, als dat gebed in waarheid tot God wordt opgezonden, dan zal de Heere komen met Zijn genade. Ja, dan is Hij gekomen met Zijn genade. Waarom? Omdat Hij je verkoren heeft tot het ware geloof in Christus.

Onze laatste gedachte.

3. Een verkiezing tot het ware geloof

Ja, God heeft van eeuwigheid besloten om een zekere menigte van mensen het ware geloof te schenken. En door dat ware geloof zullen schuldige zondaren tot Christus gebracht worden, tot Christus vluchten, om Hem en Zijn weldaden te mogen aannemen en omhelzen. Wat een wonder dat de drie-enige God daartoe besloten heeft, dat Hij Zich voorgenomen heeft om dat ware geloof nou in zondaarsharten te gaan werken.

Nee, dat bezitten die zondaren niet. De remonstranten zeggen van wel. Die menen dat de doodstaat van de mens niet totaal is, dat er ergens nog een stuk vrije wil is overgebleven om voor de Heere en Zijn dienst te kunnen kiezen, om Jezus te kunnen aannemen, dat er nog een zekere gewilligheid van binnen in het hart achtergebleven is. Maar zo is het niet. Zo spreekt de Schrift er totaal niet over. Er is in ons geen sprankje goede wil overgebleven. Wij kunnen werkelijk niets vanuit onszelf, ook degenen niet die tot de zaligheid verkoren zijn.

Heb je het ook ontdekt, van binnen, dat je zo hard bent, dat het zo dood is, dat het zo machteloos is, dat je je zo onwillig voelt, dat er zoveel ongeloof is? Voel je ook dat God eraan te pas moet komen, wil dat hier van binnen allemaal anders kunnen worden? Nou, dat doet Hij ook. Want Hij gaat het harde hart vermurwen, zacht maken, zodat de mens gaat buigen voor God.

In paragraaf 7 wordt gesproken over roepen, over trekken. Er is dus een groot wonder nodig wil de Heere een mensenkind zalig maken. Maar dat kan Hij ook. Want Hij is almachtig, groot van goedertierenheid. En Hij maakt het ook vandaag nog waar: *Uw volk zal zeer gewillig zijn op den dag Uwer heirkracht*.

O, wat is dat zaligmakende werk van de drie-enige God toch werkelijk een volmaakt werk, gemeente. Wat is dat toch een compleet werk. Wat heeft God toch iets heerlijks uitgedacht van eeuwigheid. Daar mankeert nou werkelijk niets aan. Daar hoeft ook werkelijk niets meer bij van een zondaar. Zo compleet heeft God het van eeuwigheid uitgedacht. De Vader heeft verkoren tot zaligheid. De Zoon heeft de Kerk door recht verlost. En de Heilige Geest gaat zo in die zondaarsharten werken dat ze gewillig gemaakt worden om zich te laten zaligen door Christus alleen.

Waar gaan dan de Dordtse vaderen op wijzen? Later zal het allemaal nog een keer terugkomen, maar wat gaat de Heilige Geest nou ten diepste doen met die mensen die verloren liggen en die zalig worden? Hij gaat ze brengen tot de gemeenschap met Christus. Daar gebruikt de Heere het Woord voor, de prediking van het Woord. En het is de Geest Die het geloof gaat werken in de ziel, waardoor er gemeenschap met Christus gaat komen.

Ik kan dat natuurlijk vanmiddag niet allemaal uitwerken, maar ik wil een paar woorden nog onderstrepen. Waar begint de Heere dan? Hij begint met de roeping. Uitwendig komt u onder de prediking van het Woord. Maar inwendig wordt je hart geopend als de Heere begint te werken. Heb je zo weleens onder de prediking gezeten, dat je werkelijk de stem des Heeren ontdekt en verstaan en ervaren hebt. Dat er iets onder de prediking was? De Heere is daar. En Hij roept u. Ja, dat de Heere heel persoonlijk tot je ging spreken. Dat dat Woord zo op je af kwam, dat je het hoorde zoals je het nog nooit gehoord had. Je ontdekte inderdaad de stem van de Heere. Je ervaarde dat de

Heere persoonlijk tot je sprak. Het ging niet over je heen. Het was niet meer voor je buurman of je buurvrouw, maar het was heel persoonlijk. Hij ging tot je ziel spreken. Je voelde het: Hij spreekt tot mij.

Zoals Hosea het onder woorden bracht: *Daarom, zie, Ik zal haar lokken, Ik zal haar voeren in de woestijn, en Ik zal naar haar hart spreken*. Daar begint het mee. De Heere gaat roepen. De Heere gaat spreken. En dat Woord komt in je ziel. Maar de Heere doet nog meer. Hij gaat ook trekken. Hij komt met de trekkende liefde. En dat is zo nodig. Want er zijn zoveel weerstanden. Er is zoveel onwil. O, wat heeft de Heere toch veel werk om een diep verloren zondaar tot Zich te trekken, voordat een mensenkind er totaal voor in gewonnen is om zich door Christus, door Christus alleen, te laten zaligen.

Asaf, de dichter van Psalm 73, die was er ook achter gekomen dat hij getrokken moest worden uit de duisternis tot Gods wonderbaar en heerlijk licht. Hij getuigt ervan: *Mijn rechterhand moest gevat worden*. De Heere moest mijn rechterhand vatten om mij te trekken naar Hem toe, omdat er zoveel weerstanden waren. Maar als God gaat trekken door Zijn Geest, dan is het onwederstandelijk. Dan zullen ze komen, getrokken door Zijn liefde.

En hoe trekt Hij dan? Ook daar heeft Hosea een keer wat van gezegd. Hij gebruikt het beeld van een touw, van een koord: *Koorden van goedertierenheid*. Het zijn liefdeskoorden die hun oorsprong hebben in de hemel, die hun oorsprong hebben in de raad des vredes. En die koorden zijn zo lang, zo lang, dat ze vanuit die verte kunnen neerdalen in de diepe verlorenheid van een mensenkind. Ze zijn ook zeer sterk, want ze kunnen nooit meer breken.

Dan denk ik weer terug aan die preek uit Psalm 40. Het was een voorbereidingspreek, weet u nog? Hoe David zijn ellende onder woorden bracht, dat hij daar zat in een ruisende kuil met modderig slijk, waarin hij weg dreigde te zinken. Dat is nou het beeld van een mensenkind in een diepe verlorenheid, waarin hij zichzelf niet kan verlossen. O, wat is het uitzichtloos als zo'n mensenkind om zich heen kijkt en naar beneden kijkt en voelt hoe hij steeds verder wegzakt in zijn verlorenheid.

Maar dan blijft er één weg over. En dat is de weg omhoog. En dan hoor ik een zondaar uit de diepten van ellende roepen naar omhoog: O God, verlos mij uit de nood! Heere, ik lig gekneld in banden van de dood. Red toch mijn ziel, want ik verga. Heere, bekeer mij toch, zo zal ik bekeerd zijn. En wat een wonder als de Heere zulk een smeekgebed gaat horen en verhoren. En wat doet Hij dan? Dan laat Hij, laat ik dat beeld maar gebruiken, de liefdeskoorden uit de hemel zakken in die diepe verlorenheid.

En weet je wat je op die liefdeskoorden gaat ontdekken? Gods beloften, Gods heerlijke evangeliebeloften, die spreken van de verlossing: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Roep Mij maar aan in den dag der benauwdheid, Ik zal u eruit helpen, en gij zult Mij eren. Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke van het water des levens om niet.*

En als dan die liefdeskoorden afdalen in je verloren bestaan en je krijgt ogen des geloofs om die heerlijke beloften te ontdekken op die liefdeskoorden, dan zal de Heilige Geest het ware geloof in je ziel werken, waardoor je in beweging komt, zodat je je vast gaat klampen aan die beloften Gods. Want je kan niet anders meer. Dan kom je in beweging door de trekkende liefde van de Vader, door de verlossende liefde van de Zoon en de toepassende liefde van de Heilige Geest.

En dan zul je steeds meer en meer, als je opgetrokken wordt uit je ellende en je vast mag klampen aan die beloften, gaan ontdekken welke grote rijkdommen van genade er te vinden zijn in Christus,

Die in die beloften ligt opgesloten. Dan zal de Geest door het geloof leren hoe je in gemeenschap met Christus kan komen. Want: *Die Hij tevoren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, deze heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, deze heeft Hij ook verheerlijkt*.

Die erfenis zal voor de ganse Kerk worden bewaard. Ja, allen die wederom geboren worden tot een levende hoop, zullen in die kracht Gods bewaard worden door het geloof tot de zaligheid die bereid is om geopenbaard te worden in de laatste tijd. Kijk, en dat, dat staat nou vast. Zo vast dat niet één van die uitverkoren zondaren ooit nog verloren zal gaan. En daarom is die uitverkiezing een onuitsprekelijke troost voor al die heilige, Godvrezende zielen.

Kom, zie die troost toch te ontvangen, gemeente. En laat het uw gebed en jouw gebed steeds weer mogen zijn en blijven: Geef, ja, dan sta je zelf met lege handen. Dan heb je zelf echt niets meer. Maar dan mag je je lege handen opheffen naar omhoog: *Geef, dat mijn oog het goede aanschouw, dat Gij uit onbezweken trouw Uw uitverkorenen toe wilt voegen, opdat ik U Mijn Rotssteen noem, en, delend in Uws volks genoegen, mij met Uw erfdeel blij beroem*.

Amen.